

LIBRIS

We know
books

AVENTURILE LUI
TAICA OAC

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

I	VALI NURCUȚ ȘI GEO VIDRUȚU PUN CEVA LA CALE	5
II	CATALIG BLEU-COSTÂRCEA ARE VIZITATORI	10
III	CATALIG DĂ O TURĂ PE LA ZÂMBĂLTOACĂ	14
IV	CÂTĂ RĂBDARE ARE CATALIG	17
V	O SĂRITURĂ LA MOMENTUL POTRIVIT	21
VI	CEARTA LUI CATALIG CU GĂINARU	24
VII	GURA PREA MARE ÎL BAGĂ PE TAICA OAC ÎN BUCLUC	28
VIII	PICĂ ȚESTOSUL FACE PE DOCTORUL	32
IX	MOȘ BRODAC VINE ÎN VIZITĂ LA TAICA OAC	36
X	TAICA OAC PLEACĂ SĂ VADĂ LUMEA MARE	42
XI	TAICA OAC CEL CĂPOS	46
XII	TAICA OAC ÎI DĂ-NAINTE	49
XIII	DANI ȘOARECÂMP SE SIMTE RES-PON-SA-BIL	54
XIV	O CĂLĂTORIE DE COȘMAR	58
XV	TAICA OAC ÎȘI PIERDE ORICE NĂDEJDE	61
XVI	BRIZUȚELE SE PUN PE TREABĂ	64
XVII	VEVEREL DUNGACIU TAIE SFOARA	68
XVIII	TAICA OAC O IA LA FUGĂ	73
XIX	DIN LAC ÎN PUȚ	76
XX	CURAJUL LUI TAICA OAC SE DUCE PE APA SÂMBETEI	80
XXI	BRIZUȚELE ÎNCEARCĂ SĂ-L ALINE PE TĂICUȚ	83
XXII	DAR SE POATE ȘI MAI RĂU	87
XXIII	DIN NOU LA PREAIUBITA ZÂMBĂLTOACĂ	90

Thornton W. Burgess
The Adventures of Grandfather Frog
Ilustrații Harrison Cady
Traducere și adaptare Brad Florescu
Redactor Cella-Maria Cujbă
Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Anacronic

Mulțumiri Thornton W. Burgess Museum pentru generozitate.
Mulțumiri Ruxandrei Fleșer pentru idee.

© Editura Anacronic, 2025, pentru prezenta ediție

Tiparul executat de XPROMPT

ISBN 978-630-95144-5-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDO

Aventurile lui Taica Oac / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison Cady ;
trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-630-95144-5-5

I. Cady, Harrison (il.)
II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

VALI NURCUȚ ȘI GEO VIDRUȚU PUN CEVA LA CALE

Vali Nurcuț ocoli în fuga mare Zâmbăltoaca și o coti spre Pârâul Hohot. Se vedea după fața lui că pune la cale o poznă. Era grăbit ca altceva. Când trecu pe lângă casa lui Toni Bizam, acesta îl zări și-i strigă:

– Salutare, Vali! Ce dimineată frumoasă! Da' tu unde te zorești așa?

– Îl caut pe Geo Vidruțu. L-ai văzut cumva? răspunse Vali.

– Nu prea, zise Toni. Cred că e la Râul Mare, pescuiește. Aseară asta zicea că are de gând.

– Mulțumesc, spuse Vali și, fără să mai zăbovească la discuții, o porni ca o săgeată într-acolo.

Toni privi în urma lui:

– Ia te uită! Ce zor pe el în dimineața asta. Mă întreb de ce-o fi așa disperat să dea de Geo. Când se întâlnesc ăștia doi, mereu iese cu deranj.

Toni se cocotă pe acoperișul casei și se uită spre Zâmbăltoaca de unde venise Vali. Acolo îl zări pe Taica Oac, care dormea buștean pe frunzoiul lui verde de nufăr. Din colțul gurii tăicuței atârna un picioruș de prostomuscă verde. Arăta atât de caraghios, încât pe Toni îl pufni râsul.

– Taica Oac s-a ghiftuit bine de la prima oră, iar acum burta plină îl trage la somn. Dar odată cu vârsta pare că s-a cam zăpăcit la cap. S-a zăpăcit rău. Păi cum să dormi așa, în văzul tuturor?

Și imediat îl pocni un gând.

– Ia să vezi tu că Vali l-a zărit și de-aia e așa grăbit să dea de Geo. Îi clocește vreo boroboață bătrânului. Sunt sigur de asta cum sunt sigur că momolocii au cozi.

Apoi îl pocni alt gând, care-l făcu să zâmbească:

– Ei, ce-ar fi să mă distrez și eu un pic cu ocazia asta?

Sări imediat în Zâmbăltoacă și o luă înot spre frunzoiul Tăicuței Oac. Ajuns acolo, bătu zgometos cu coada-n apă. Taica Oac deschise speriat ochii bulbucăți, gata să sară-n baltă. Dar, când îl văzu pe

Toni, se liniști.

– Dormi bine, Tăicuță? rânji Toni.

– Da' nu dormeam! protestă broscioiul, indignat. Căzusem pe gânduri.

– Și nu ți se pare cam periculos să cazi pe gânduri cu ochii închiși, în văzul lumii?

– Ei, ca s-o zic pe-aia dreaptă, e posibil să fi și ațipit un pic..., recunosc Taica rușinat.

– Nu-mi zice! Ia trage-te mai încoa', Tăicuță, că am ceva să-ți zic la ureche.

Toni îi șușoti ceva și amândoi începură să chitotească, așa cum fac prietenii când își împărtășesc o glumă bună. Pe urmă, Toni porni înot spre casa lui, iar Taica Oac închise iarăși ochii și rămase exact cum era înainte de vizita bizamului.

Între timp, Vali Nurcuț gonise la vale pe Hohot, iar pe la jumătatea drumului spre Râul Mare dăduse peste Geo Vidruțu, care tocmai se întorcea acasă cu un pește zdravăn (știm doar ce pescar priceput e). Vali îl informă imediat că Taica Oac doarme buștean pe frunzoiul lui verde.

– E o ocazie perfectă să ne distrăm un pic pe seama lui și să-i tragem o sperietură de să n-o uite niciodată, încheie Vali.

Geo lăsă peștele jos și rânji. Îi plac boroboățele aproape la fel de mult cât îi place pescuitul.

– Păi, și cum facem? întrebă.

– Am un plan, răspuse Vali. Știi cumva unde

– Dormi bine, Tăicuță? rânji Toni.

dăm de Catalig Bleu-Costârcea¹?

– Sigur că știu, zise Geo. Tocmai l-am zărit pescuind acum nici cinci minute.

Vali îi explică lui Geo tot planul, iar cei doi porniră să-l găsească pe Catalig. Malurile Hohotului răsunau de râsetele și chicotelile celor două mici haimanale.

¹ Catalig Bleu-Costârcea este un stârc albastru (*Ardea herodias*), o pasăre înaltă, cu picioare lungi și pene albastrii-cenușii, răspândită în America de Nord și Centrală, unde trăiește adesea pe lângă ape liniștite.

II

CATALIG BLEU-COSTÂRCEA ARE
VIZITATORI

Deși era o dimineață de primăvară minunată de senină, lui Catalig Bleu-Costârcea îi tuna și-i fulgera.

Domnul Soare Rotofei zâmbea cu gura până la ceafă. Brizulele Vesele ale Maicii Vântoasa țopăiau de colo-colo prin Lunca Verde, căutând să facă ceva fapte bune. Micile înaripate pe care natura le binecuvântase cu ghiers cântător își revărsau dulcile triluri peste întreaga fire. Într-o asemenea atmosferă, era greu de înțeles ce îl supăraseră așa de tare pe Catalig. Te lămuresc eu: îl supăra stomacul. Era gol. Asta – și nimic altceva – îl amăra atât de tare pe Catalig Bleu-Costârcea în dimineața aceea scaldată în lumină. Știi prea bine că e greu să fii vesel când îți ghiorăie mațele.

Catalig ședea lângă o băltoacă, pe malul Pârâului Hohot, bombănind în gușă. Un pic mai devreme, îl zărise pe Geo Vidruțu cărând acasă un ditamai peștanul, și asta îi sporise și foamea, și proasta dispoziție. În primul rând, îi stârnise invidia care, după cum se știe, naște cele mai urâte gânduri. Știa foarte bine că Geo pusese mâna meritat pe peștanul acela, după ce-l fugărise prin toate cotloanele. Geo poate să înoate mai iute și decât peștii. Dar Catalig se amăgea că totul fusese doar noroc chior. Mai rău, căuta să dea vina pe cineva pentru eșecul lui la pescuit, cum fac adesea cei cărora nu le iese ce și-au propus. Și atunci când Geo îl salută – *Hai, noroc, Catalig, ai avut ceva baftă?* – cocostârcul se făcu că nici nu-l aude. Abia când Vidruțu se îndepărtă, Catalig începu să bombănească:

– Nu mă mir că n-am nicio baftă la pește, dacă dânsul aleargă de colo-colo prin pârâu. De parcă nu i-ar ajunge cât prinde pentru el, mai sperie și peștele pescarilor cumsecade. El și Vali Nurcuț nu sunt decât două haimanale și doi încurcă-lume.

Încă mai bombănea, când haimanalele cu pricina își ițiră căpșoarele de pe malul celălalt al pârâului.

– Pari în toane bune, Catalig. Pare-mi-se c-ai mâncat un mic dejun pe cinste, zise Geo, înghiontindu-l pe Vali.

Cocostârcul clămpăni furios din ciocul lui cel lung și-i repezi pe cei doi:

– Ce căutați aici să-mi speriați peștele? Nu vă